

மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட தனது 18 வயது மகனை கருணைக் கொலை செய்யக் கோரி தாயே தமிழ்நாட்டுக் காவல் நிலையத்தில் மனு அளித்த செய்தி ஒன்றை வாசித்தனே. அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அதே வேளை மனதில் ஒரு சும்மையும் சரேந்து கொண்டது. மக்களின் மலே அதிக அக்கறை இல்லாத அரசாங்கங்களின் செயற்பாடுகளின் விளைவுகளே இவை. மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான பாதுகாப்பு, பராமரிப்புகள், அவர்களுக்கான தேவைகள் என செய்ய வேண்டிய அனாதைப்பொறுப்புகளும் சமீப சவே நிறுவனங்கள்கு மலோக அரசாங்கங்கள்கு இருக்கின்றது. ஆனால் இங்கே மக்கள் புறந்தள்ளப்பட்டு அரசியல்வாதிகள் தங்களை முன்னிறுத்தியே சில்கின்றனர். பக்கத்து நாட்டில் தமிழர்கள் அவலமாகச் செய்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கடற்கரையில் காலையில் காலாற நடந்து சில்கையில் சட்டென்று அந்தத் தமிழர்கள் நினைவுக்கு வர, நாற்காலியை வரவழைத்து உடனே உண்ணாவிரதம் இருந்து ஊடகங்கள்குச் சொல்லி அனுப்பிய தலைவர்கள் இருக்கும் நாட்டில் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர்களை கவனிக்க எங்கே நேரம் இருக்கப் போகிறது?

இங்கே கீழே நான் சொல்ல வருவதற்கும் மலே உள்ள தாயின் நிலைக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லை. கருணைக் கொலை என்ற ஒன்றை வார்த்தை ஒன்றே பொருந்தியிருக்கிறது. அந்தத் தாயின் செய்தியை வாசித்த பொழுது சமீபத்தில் நான் வாசித்த ஒரு செய்தியே நினைவில் வந்தது. ஏனோ இந்தச் செய்தியும் என்னுள் சிலகாலமாக நிலை கொண்டிருக்கிறது. கொஞ்சம் இறக்கி வதைத்து விடலாம் என்று பார்க்கிறேன்.

"ஆயிரம் கிலோ மீற்றர் தாண்டி மரணத்தைக் காண வந்திருக்கிறேன். 28ந் திகதி ஓக்ரோபர், திங்கட் கிழமை காலை 11 மணிக் கு இறந்து விடுவனே!" அமையாகச் சொன்னார் கரேனோ. அவரது வார்த்தைகள் தளிவில்லாமல் இருந்தாலும், அவரது மரணத்தில் அவர் தளிவாகவே இருந்தார்.

69 வயதான கரேனோவை லிம்ப்கோம் என்ற நோய் தாக்கியிருந்தது. அவரது மூதுகலும்புகள் வலுவிழந்து சிதறந்து விட்டிருந்தன. மூதுகலும்புகள் விழந்து விடாது இருக்க ஆணிகள் கொண்டு பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இனிவாழ முடியாது, உடல் வலிகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது என்ற நிலை வந்த பொழுது தனது மரணத்தை வரவறிக் கரேனோ ஆயத்தமானார்.

தன்னை அழித்துக் கொள்ள, கரேனோ தனது நண்பரான அன்ரியாஸிடம் ஒரு துப்பாக்கி கடைபிற்றுத் தார். அவர் தர மறுத்து விட்டார். வதை தியசாலையில் படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருக்க முடியாத நிலையில், தனது மரணத்திற்கான வழி என்ன என்று திரியாமல் தவித்தவருக்கு இப்பொழுது விடை திரிந்து விட்டது. அது - கருணைக் கொலை. யரேமனியில் அது சாத்தியம் இல்லை. சட்டம் அதை மூற்றாக மறுக்கிறது. ஆனால் அயல் நாடானா சுவிற சலாந்தில் அது சாத்தியமாகிறது. அதனால் தான் கரேனோ சுவிற சலாந்து வந்திருக்கிறார். இவரது வதை தியச் சலெவாக்கு எவ்வளவு வண்டுகளாலும் தரக்கூடாது. இவரது மரணத்திற்கான சலெவதை தரமாட்டோம் என்று மறுத்துவக காப்புறுதி மறுத்துவிட சலாந்தச் சலெவில சாவதற்காக தனது நண்பன் அன்ரியாஸின் உதவியுடன் ஆயிரம் கிலோமீற்றர் திரம காரில் பயணித்து வந்திருக்கிறார்.

புத்தகங்களோ, படங்களோ, மலர்கள் கொத்துக்களோ எதுவுமே இல்லாமல் இவரது அறை வறியச் சோடி இருக்கிறது. அவை எதுவுமே இவருக்குத் தேவையில்லை. ஓரே ஒரு பெட்டி மட்டும் இவரது படுக்கையின் பக்கத்தில் இருந்தது. அந்தப் பெட்டி ஒன்றுதான் அவரது சொத்து. அந்தப் பெட்டிக் குள் பதினெட்டுப் புகைப்பட அலபங்கள் இருந்தன. அவை எல்லாம், வலிமை இருந்த பொழுது இவர் சயெத் சாதனைகளின் சாட்சிகள்.

கால்களால் மிதித்துச் சலெத்தும் படகில் ரமனேயாவைச் சூற்றி வந்திருக்கிறார். சிறிய கார் ஒன்றை மட்டும் பயன்படுத்தி ஆப்கானிஸ்தான் எல்லைவரை பயணித்திருக்கிறார். ஒற்றைத் திமில் கொண்ட ஓட்டத்தில் சகாராவைக் கடந்திருக்கிறார். இன்னும் எத்தனையோ விடயங்களைச் சயெய் நினதை தவரலை மிப்புகோம் எனும் மறுக்கலும் பதை தாக்கும் பூற்றூறையே இடையிறுத்தி விட்டது. அதிக காலங்கள் இல்லாமல் சிப்ப போனால் பத்து வருடங்கள் தான் என வதை தியர்கள் 1994இல் சலாந்த பொழுது, கரேனோ பயந்து விடவில்லை. அந்தப் பத்து வருடங்களைப் பயன்படுத்திக் வண்டுகளும் அத்தோடு தனக்கு வந்திருக்கும் நோய்க்கு எதிராகப் போராட வண்டுகளும் என நினதை துக் கொண்டார்.

மூதலில் உலகநாடுகளைச் சூற்றிப் பார்க்க வண்டுகளும். இந்தியாவில் இமயம் ஏற வண்டுகளும் என்ற முடிவோடு பயணங்களை ஆரம்பித்தார். இந்தியா, இலங்கை, தாய்லாந்து, கனடா எனப் பல வறே நாடுகளுக்கூப் பறந்தார். கனடாவில் யுகோன் நதியில் படகு வலித்துப் பயணிக் கையில் துடிப்பு உடன்து விட, தனது பயணங்களையும் முடித்துக் கொண்டார்.

28ந் திகதி ஆயிற்று. காலை பதினொரு மணி. மரணத்துக் கான தனது விருப்பத்தை திரிவிக்கும் பத்திரத்திலும் ஏறக் கனெவகே கரேனோ கயெழுத்துப் போட்டுவிட்டார். இனி மறுந்து தரவார்கள். கூடித்து விட்டு நிரந்தரமாக உறங்கி விடலாம். வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மட்டும் மல்ல தனது சாவையும் நிச்சயிக்கும் உரிமை தனது கையில்

இரூக்கின் றதென்ற உறுதி அவரின மூகத்தில இரூந்தது.

மரணத்திற கான மரூந்தை மரூத்துவர் அவரிடம் நீட்டினார். அதை வாங்கிப் பற்றிக் கொள்ளும் பலத்தை அவரது கைகள் இழந்து விட்டிருந்தன. உறிஞ்சிக் குடிப்பதற்கு ஸ்ரோவமை மரூந்துள்ள கலவையில் வதைதுக் கொடுத்துார்கள் ஆர்வமாக அதை உள்ளிழுக்கு முற்பட்ட பொழுதுதான் திரிந்தது கரீனோ உறிஞ்சும் சக்தியையும் இழந்து விட்டிருந்தார் என்று.

„தனக்குப் பரூக்கி விடும்' என்ற பாணியில் கரீனோ தனது நண்பர் அன்றியாஸைப் பார்த்தார். அது சாத்தியம் இல்லை என்று அன்றியாஸ் தலையாட்டினார். அங்குதான் சட்டம் கரீனோவூக்கு இடையேறாக நின்றது. அவரது மரணத்திற கான மரூந்தை அவராகவே அரூந்த வேண்டும். யாராவது ஊட்டி விட்டாலோ, உதவி செய்தாலோ அது கொலகைக் கூற்றம் ஆகி விடும். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு வந்தது. வாய்க்கு வந்தது வயிற்றுக்குள் இறங்க மூடியாமல் போனது. உடல் தளர்ந்தது போல் கரீனோ உள்ளம் தளர்ந்து போனார். இதற்கு மலே ஒன்றும் செய்ய மூடியாது என வதைத்தியர் அறிவித்து விட்டார்.

மீண்டும் மரணம் எப்பொழுது என்று திரியாத தவிப்பு, உடலில் தாங்க மூடியாத வலி, உணவோ, தண்ணீரோ அரூந்த மூடியாத நிலை. கரீனோ ஏக்கத்துடன் படுத்துத் திருந்தார். அவரது உடல் வலியை அவர் உணராமல் இரூக்க மரூத்துவர் ஊசி மரூந்து சலுத்தியிருந்தார்.

„நீண்ட நாட்களுக்கு அவரது உடல் தாங்கிக் கொள்ளாது. சில தினங்கள்தான். அவரது வலியில் இரூந்து அவர் விடாதலை அடர்த்து விடும்வார்' என அன்றியாஸிடம் வதைத்தியர் சொன்னார். வதைத்தியர் சொன்னதைக் கேட்கும் சக்தியையும் கரீனோ தற்பொழுது இழந்திருந்தார்.

நவம்பர் இரண்டாம் திகதி. வலிகள் திரியாமல் கரீனோ படுத்துத் திருந்தார். அவரது உடல் வளைததுணியால் மூடி இரூந்தது. கரீனோவிற கான இறுதி வலைகளை அன்றியாஸ் செய்து கொண்டிருந்தார்.

- ஆழ்வாப்பிள்ளை

Quelle - Ponguthamil